

transitområde i en medlemsstat, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, jf. forordningens artikel 12.

Dublinforordningens artikel 12 svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 7, stk. 3.

Kan det ikke på baggrund af kriterierne i forordningens artikel 9-12 afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, anses den første medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til, for ansvarlig, jf. forordningens artikel 13.

Dublinforordningens artikel 13 svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 8.

3.2.2.3. *Fravigelse af kriterierne for fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat af hensyn til bevarelsen af familiens enhed*

Fører anvendelse af de i Dublinforordningens artikel 6-13 nævnte kriterier til, at en familie, der samtidig indgiver ansøgning om asyl i en medlemsstat, adskilles, skal der efter Dublinforordningens artikel 14 træffes afgørelse om, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af den samlede families ansøgning om asyl. Dette gælder også, såfremt familiens ansøgning ikke indgives samtidig, men dog på tidspunkter, der ligger tilstrækkelig tæt på hinanden til, at procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan gennemføres samlet.

Ifølge artikel 14 er den medlemsstat, der efter forordningens kriterier er ansvarlig for det største antal familiemedlemmer, ansvarlig for behandlingen af ansøgningerne. Hvis det ikke ud fra dette kriterium kan afgøres, hvilken medlemsstat der har ansvaret for behandlingen af ansøgningerne, pålægges ansvaret den medlemsstat, der efter forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af det ældste medlem af familien, jf. forordningens artikel 14, stk. 1, litra a og b.

Familiemedlemmer er som beskrevet i afsnit 3.2.2.1 defineret i forordningens artikel 2, litra i.

Dublinforordningens artikel 14 afspejler ikke en tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionen.

3.2.3. *Den humanitære klausul*

Dublinforordningens artikel 15, stk. 1, indeholder den såkaldte humanitære klausul, der gør det muligt for medlemsstaterne at sammenføre familiemedlemmer og andre slægtninge, der er økonomisk afhængige af asylansøgeren, når humanitære årsager, navnlig baseret på familiemæssige eller kulturelle hensyn, taler derfor. Anvendelse af den humanitære klausul kræver samtykke fra de berørte personer.

Dublinforordningens artikel 15, stk. 1, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 9.

Dublinforordningens artikel 15, stk. 2 og 3, indeholder nærmere retningslinjer for anvendelsen af den humanitære klausul. Det fremgår således, at medlemsstaterne skal søge at opretholde familiefællesskaber i tilfælde, hvor det ene familiemedlem er afhængig af hjælp fra det andet familiemedlem på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder, under forudsætning af, at der fandtes familiemæssige bånd mellem de pågældende i hjemlandet.

Endvidere skal en uledsaget mindreårig, der har en eller flere slægtninge i en anden medlemsstat, som kan tage sig af vedkommende, om muligt bringes sammen med denne eller disse slægtninge, medmindre dette ikke tjener den mindreåriges tarv bedst.

Retningslinjerne i Dublinforordningens artikel 15, stk. 2 og 3, svarer til kriterierne i artikel 2 i afgørelse nr. 1/2000 af 31. oktober 2000 fra Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen (EF-Tidende 2000 nr. L 281, side 1).

Ifølge Dublinforordningens artikel 15, stk. 5, fastsættes betingelserne og procedurerne for iværksættelse af artikel 15, herunder i givet fald forligsprocedurer til bilæggelse af uoverensstemmelser mellem medlemsstaterne om nødvendigheden af at familiesammenføre de pågældende personer eller om, hvor sammenføringen skal ske, efter proceduren i artikel 27, stk. 2, jf. nærmere om denne procedure i afsnit 3.2.7.

3.2.4. *Den ansvarlige medlemsstats forpligtelser*

Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, fastsætter de forpligtelser, der følger af at være den ansvarlige medlemsstat. Det fremgår heraf, at den ansvarlige medlemsstat efter de nærmere regler herom i forordningen, jf. herom i afsnit 3.2.4.1, kan være forpligtet til at overtage en asylansøger, der har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller at afslutte behandlingen af asylansøgningen. Endelig kan den ansvarlige medlemsstat efter de nærmere regler herom i forordningen, jf. herom i afsnit 3.2.4.2, være forpligtet til at tilbagetage en asylansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det, eller en asylansøger, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, eller en tredjelandstatsborger, der tidligere er meddelt afslag på en ansøgning om asyl af medlemsstaten, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det.

Udsteder en medlemsstat opholdstilladelse til en asylansøger, overgår de i artikel 16, stk. 1, nævnte for-